

Lovforslagets Obergang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Bønløkke: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henviset til Finantsudvalget.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges ovennævnte Forslag af Bønløkke.

Formanden (Krabbe): Forhandlingen af den sidste Sag skal jeg opsætte et Dieblit, indtil den høitærede Justitsminister, til hvem jeg lovede at give Meddelelse om, naar den vilde komme til Forhandling, kommer tilstede igen.

Da Justitsministeren var kommen tilstede, gik man altsaa til Behandlingen af den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om Oprettelsen af en Anstalt for Sindsfyge i Østifterne med Underdragelse af Kjøbenhavn og i Nørre-Sjælland.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2311 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Th. Nielsen: Det er ca. 8 Aar siden, vi behandlede Sagen om Sindsfygeanstalter eller Sindsfygevæsenet, hvad jeg hellere vil kalde det. Det ærede Thing vil vistnok endnu have i Erindring, at dengang blev der forelagt et Lovforslag, der ogsaa endelig blev til Lov, om at forandre Tugthuset i Viborg, der var blevet ledigt, til en Sindsfygeanstalt. Ærede Herrer ville tillige erindre, at dette Lovforslag af forskjellige Grunde i Begyndelsen mødte en ikke ringe Modstand, fordi det skulde være en Anstalt af en særegen Art, der skulde oprettes, idet den kun skulde optage de uhelbredelige Sindsfyge. Man frygtede for, at det skulde være til Skade i flere Henseender, som jeg ikke her nærmere skal gaa ind paa, men dog særlig for de Sindsfyge selv, idet der hos mange af dem, der skulde ind paa Anstalten, let kunde være saa megen Bevidsthed tilbage, at det skulde genere dem, at de saaledes bleve udfiltte som særlig uhelbredelige. Ogsaa frygtede man noget for, at den Behandling, de skulde faae, ikke skulde være fuldstændig human i alle Retninger, naar saaledes den Slags var særlig udfilt. Der var jo dengang stor Trang til

en Sindsfygeanstalt. Forøvrigt var der paavist flere Veie, ad hvilke Trangen kunde tilfredsstilles, omtrent de samme Veie, som nu ligge for. Der var dengang omtalt et Kolonihjem, som jeg senere skal komme tilbage til, tvende Pleieanstalter, en ved hver af de nuværende, som væsentlig skulde være for Uhelbredelige, og endelig en hel ny Anstalt paa Fyn, der, hvad Udgiften angaar, omtrent svarede til det, det nærværende Lovforslag kræver, nemlig ca. 1,600,000 Kr. Jeg var dengang af den Mening, at det vilde være det Hensigtsmæssigste og ogsaa tillige Forvarligste og det, der hurtigst kunde bringes tilveie, at faae en Sindsfygeanstalt i Viborg, altsaa forandre de ledigblevne Bygninger til en Sindsfygeanstalt for Uhelbredelige. Jeg har forsaavidt haft den Tilfredsstillelse siden, at man ikke har hørt Andet — jeg var nemlig Ordfører for det Lovforslag, som dengang blev til Lov — end, at det gaar meget godt i Viborg. Som det vil ses af Lovforslaget, fraviges forsaavidt det indslaaede Spor, idet den nye Anstalt skal være for begge Arter af Sindsfyge, nemlig baade for Helbredelige og Uhelbredelige. Det er naturligvis Noget, som jeg fra mit Standpunkt ikke heller skal gjøre nogen Indvending imod. Jeg skal ogsaa strax erkende, at der utvivlsomt er Trang til en Sindsfygeanstalt mere eller til en betydelig Udvidelse af de alt bestaaende. Da Sagen laa for i 1875, var imidlertid Udvidelsen af de da bestaaende Anstalter kun anslaaet til en Sum af 940,000 Kr. Der blev jagt dengang af Ministeren — det nuværende ærede Medlem for Viborg (Klein) —, at den var temmelig lille, men man antog dog, at Summen vilde være ca. 1 Million Kr. Medens nu Udgiften til den i Lovforslaget foreslaede Anstalt ikke er voget meget, idet Udgiften ogsaa i 1875 var anslaaet til godt og vel 1½ Million til Bygninger og Inventarium, er dette derimod Tilfældet med Udvidelsen af de nuværende Anstalter, som er voget fra 940,000 Kr. til 1,545,273 Kr. Det er altsaa voget ganske betydelig, og saavidt jeg erindrer, var der dengang Tale omtrent om det samme Antal Indvidder, nemlig et Tillæg af ca. 200 til hver. Det kan ikke Andet end forandre noget, men jeg skal ikke opholde mig videre derved; jeg tvivler ikke om, at der i den Henseende er foretaget omhyggelige Undersøgelser. Ligeledes forundrer det mig meget, at man nu helt synes at sætte Kolonihjemmet til Side. Jeg erindrer nemlig meget tydelig — det ses ogsaa af Betænkningen, baade af de ledsagende Anmærkninger og Forhandlingerne i 1875 —, at dengang var Ministeriet eller